

Jus Canonicum Practice Explicatum

Seu Decisiones Casuum Ad Singulos Decretalium Gegorii Papæ IX. Titulos,
& ad Consuetum Referendi Modum accommodatæ

Complectens dimidiam Decretalium Partem, videlicet nonaginta duos
Titulos, nimirum usque ad Titulum XX. Libri de Feudis exclusivè

Pichler, Vitus

Ingolstadii, 1728

Quæst. III. An onera Anniversariorum, si fortè in Seminarium fuissent
translata, per viam Præscriptionis non sint extincta?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62305)

sterium in manus Pontificis, hæc tamen pia causa & fundatio non omnino interit, sed tanquam persona ficta persistit unà cum suis juribus & oneribus: quapropter, cum postmodum incorporata vel potius translata est generaliter sine exceptione onerum, ista quoque, sicut jura, in Seminarium, quorum istud fuit capax, transferant. Et quamvis in potestate Pontificis fuerit disponere de hoc Monasterio deserto, non tamen voluit (an potuerit sine causa publica, abstrahitur) in sua dispositione onera in jure alieno; jam quæsito fundata tollere; quia non expressit, imò contrarium expressisse videtur, cum incorporationem approbari vel con-

firmari voluerit cum clausula consuetæ, sine cujusquam præjudicio; quæ non minùs reperitur in Brevi Apostolico, quàm in litteris Executionis Ordinario commissæ. Ad 3. Non est ita prompta responsio. Quamvis enim, si prædicta clausula non fuisset adjecta, tot annorum observantia potuisset esse indicium, illa Anniversariorum, quæ per tantum temporis spatium fuerunt omiſsa, onera penitus esse sublata; tamen stante illa clausula videntur dicta anniversaria perperam & contra Justitiam esse omiſsa. Nihilominus tamen hæc tam diuturna omiſsio præbet ansam novæ quæstioni. Unde sit

QUÆSTIO III.

An onera Anniversariorum, si fortè in Seminarium fuissent translata, per viam præscriptionis non sint extincta?

Nullum præscriptioni locum esse, suadetur 1. Ex Tridentino, quod sess. 25. c. 5. de Ref. loquens de oneribus, in fundatione, vel per pacta, Ecclesiæ aut beneficio injunctis, prohibet, ne iis derogetur, vel aliquid detrahatur. Pius IV. verò in Bulla Tridentini Confirmatoria apposuit decretum irritans, quidquid contra factum fuerit: atqui clausulæ seu decreti irritantis tanta est vis, ut etiam afficiat ignorantes, titulúmque &

possessionem, quæ sunt duæ conditiones ad præscribendum necessariae, inficiat. Rota decis. 25. n. 5. & decis. 317. n. 12. p. 16. ergo nec ab ignorantibus onera missarum, anniversariorum &c. tolli per præscriptionem valent. 2. Sine bona fide non currit ulla præscriptio: sed nec Seminarium, nec ejus Antecessores, qui administrarunt priùs bona extincti Monasterii, fuerunt in bona fide in ordine ad dicta onera; eò quòd documen-

cumenta, in quibus annotata sunt hæc onera, & fundationes anniversariorum, semper fuerint in ipsorum manibus: vel ergo inspexerunt hæc instrumenta? & sic scienter omittendo anniversaria peccarunt: vel non inspexerunt? & sic culpabilem commiserunt negligentiam, quæ in Jure non toleratur; quin ex eo, quòd quis documenta suæ obligationis penes se habuerit, præsumitur obligationis scientia, consequenter omisio culpabilis, & mala fides. Confirmatur: iniquum est, ut quis percipiat redditus sub certo onere constitutos, & non præstet onus; cum talis nullo titulo percipiat tales redditus: atqui pro quibusdam saltem anniversariis hodie adhuc fluunt, & solvuntur census, ac redditus: ergo. 3. Sine consensu Pontificis non valet ulla consuetudo contra Ecclesias & loca Religiosa ac pia: ergo neque ulla Præscriptio: sed hic non intervénit consensus Pontificis, sed potius dissensus expressus, cum in Incorporatione adjecerit verba, *sine cujusquam præjudicio*: ergo. 4. Nulla consuetudo prævalere potest piis fundationibus. Pythus Corradus *Prax. Beneficariae lib. 2. c. 10. n. 90.* cum Lambertino: ergo multò minùs Præscriptio; cum hæc sit minorum virium.

Ut ut autem speciosa hæc sint, & nonnullos in contrariam sententiam pertrahere potuerint, censeo tamen cum gravissimis Doctoribus, per Præ-

scriptionem extingui onera & obligationes Missarum, & Anniversariorum, sive in fundatione sive postea ex pacto oneroso constitutorum, non modò per Immemorialem & longissimi temporis (de qua nemo) facile dubitat, cum tali casu non tam per viam præscriptionis, quam vi præsumptionis, qua præsumitur titulus quicumque habilis & de Jure sufficiens, extingatur obligatio, qua aliis adstringimur) sed etiam per Ordinariam, quæ completur 30. annis in rebus incorporalibus, cujusmodi sunt jura, & his correspondentes obligationes, licet desit titulus. Pellizar. *de Regular. tr. 5. c. 9. n. 92.* testans, viros doctos, à se consultos, esse ejusdem mentis. Tambur. *in Meth. celebr. l. 3. c. 7. §. 1.* Gobat. *in Theol. Experim. tr. 3. Casu 16. n. 514. seq.* dicens, constare ex Jure Canonico ac Civili, itemque consensu non minùs Theologorum quàm Juristarum contra nonnullos, illum, qui bona fide, ac determinato tempore omisit præstare officium, servitutem, debitum, quo alteri obstrictus erat, ratus, se minime obstrictum, denique ob hanc suam bonam fidem, opinionem, ac tanti temporis decursum evadere ita liberum in conscientia, ut, licet postea manifestum fiat, eum fuisse verum debitorem, attamen possit dicere, nihil planè deberi à se. A qua generali doctrina cum neque Jus, neque DD. excipiant obligationes hæc & illa sacra, hoc aut illo die & loco,

co, vel certa anniversaria celebrandi, etiam in his videtur Præscriptio locum habere. Ita ille. Facere huc videntur, quæ habet Card. Tusch. *litt. S. concl.* 424. n. 9. Corrad. *Prax. Benefic. l. r. c. 6. n. 324.* & eo teste Rota. Jam loquendo & applicando hanc doctrinam ad casum nostrum,

Probatnr nostra Decisio I. ex allegata auctoritate Doctorum, qui vel in terminis loquuntur de præfenti dubio, vel facillè ad illud trahi possunt. II. ex Jure Civili, secundùm quod res immobiles, & his annexa, vel æquivalentia jura incorporalia sicut acquiruntur, ita & amittuntur per viam Præscriptionis, seu immunitas ab onere & obligatione, cum titulo quidem decem annis inter præfentes, & 20. inter absentes. *pr. Inst. de usucap. l. ult. de præscript. longi temp. sine titulo autem 30. annis. l. 3. § 4. C. de præscript. 30. vel 40. ann. item servitutibus tam personalibus quàm realibus præscribitur univèrsim 10. annis. l. 25. ff. quib. mod. usufr. amitt. l. 13. C. de Servitut. l. penult. § ult. C. eod.* Sed Seminarium in præfenti non præstitit onera Anniversariorum non tantùm 10. aut 20. sed etiam ultra 30. annos, syncerè existimans, se ad illa non obligari, imò potuit tempus præcedens, quo ab aliis fuerunt administrata bona defuncti Monasterii, & bona fide, quantum scitur, non celebrata anniversaria, suis annis adjungere & accessione temporis uti. *l. Pomponius §. cum quis ff. de usucap. nec enim ab his Administratoribus successores fuerunt moni-*
(R. P. Pichler Decisiones.)

ti de obligatione anniversariorum, & sic probabiliter credere potuerunt, etiam ab ipsis fuisse hanc ignoratam, & bona fide non impletam; quippe cum *quis in jus succedit alterius, justam ignorantie causam censetur habere. c. 14. de R. J. in 6. Navar. Covarruv. &c. adeoque moderni Administratores habuerunt titulum justum translationis, & causam existimandi, se non teneri ad curandum celebrari anniversaria; imò numerare possunt annos plurimos suorum antecessorum, nempe ultra 100. & sic gaudent præscriptione longissimi temporis, vel etiam immemorialis, in quibus nullum oportet assignare titulum, minùs probare, sed tuti sunt titulò præsumptò, vel præsumptione validissima, & inexpugnabili: Præterea ista onera Anniversariorum speciem habent servitutum: ergo. III. ex Jure Canonico; partim quia SS. Canones in materia Præscriptionis, ubi aliud non statuunt, sequuntur Jus Civile (à quo præscriptio secundùm præfentem formam primitus est introducta) ut habet communis ex *c. 1. de N. O. N.* partim quia SS. Canones apertè tribuunt liberationem omnimodam à debito & obligatione per omissionem solutionis, bona fide debito tempore continuatam, adeoque per præscriptionem unicam, licèt præstationes sint annuæ, quales sunt anniversaria, ità ut à tempore, quo quis prima vice omisit bona fide præstare id, ad quod singulis annis per se obligaretur, constituatur in possessione, quam si continuet præscripto à Jure*

tempore, extinguit penitus omnem obligationem tam quoad tempus præteritum, quam quoad futurum, uti patet ex c. 4. & c. 6. de Præscriptione. Ergo, cum tam moderni quam priores Administratores Seminarii per tot annos, qui de Jure utroque certò sufficiunt ad inducendam Præscriptionem contra obligationem ad anniversaria, si qua fuit data, illa omiserint coram Deo opinantes, se ad ea non obligari, uti suppono, v. g. quia putarunt, hanc obligationem fuisse extinctam cum Monasterio, vel per incorporationem auctoritate Ecclesiastica ad Seminarium factam, eam penitus extinxerunt per viam præscriptionis. IV. A pari cum Consuetudine, quam Præscriptio magnam habet vicinitatem: sicut enim legum publicarum obligatio extinguitur per consuetudinem contrariam, vel non-observantiam diuturnam juxta omnes, ita videtur extingui obligatio legum privatarum, quæ oriuntur ex foundationibus, & privatis conventionibus, per præscriptionem & non-observantiam diuturnam. V. Ex ratione, quia in hac omissione anniversariorum concurrerunt omnes conditiones ad præscriptionem privativam necessariam, nimirum *bona Fides*; cum Administratores Seminarii, & antecessores, qui ante incorporationem deserti Monasterii ad Seminarium illius bona administrarunt, crediderunt, se ad illa non obligari; *justus titulus*, qui potuit esse extinctio Monasterii, & incorporatio Pontificia, vel saltem præsum-

ptus ex diuturnitate temporis; *possessio*, scilicet negativa, quæ consistebat in omissione anniversariorum; ac denique *tempus legale*, scilicet 10. 20. 30. & plurium annorum, imò centenarium, vel etiam inmemoriale, si computetur tempus priorum Administratorum.

Argumenta contraria tanti momenti non sunt, ut præcedentem assertionem labefactare vel infringere valeant, nam R. ad I. Tridentinum non loquitur de consuetudine vel præscriptione foundationibus adversa, sed de ordinationibus & dispositionibus, h. e. statutis vel collationibus beneficiorum contrariis foundationi & erectioni illorum. Sicut igitur Concordatis Germaniæ per statuta vel alias dispositiones derogari nequit, potest tamen per consuetudinem vel præscriptionem, ut habet communior, ita & oneribus beneficiorum aut privatis conventionibus, per quas anniversaria fuerunt constituta, præscribi potest. Clausula irritans imprimis non respicit præscriptionem, sed alias ordinationes hominis; deinde clausula irritans non ita inficit titulum & possessionem, ut impediatur consuetudinem legi contrariam, vel præscriptionem juri privatorum adversantem, ut patet ex c. *Ambitiosa de Reb. Eccl. alien. inter extrav. comm.* ubi apponitur decretum irritans alienationem bonorum Ecclesiasticorum, & tamen communiter admittitur eorum alienatorum præscriptio, arg. c. 4. 6. 8. de Præscript. Igitur solum inficit titulum & possessionem in ordine ad hunc effectum, ut

ur spoliatus v. g. beneficiò, qui id ob clausulam irritantem nulliter obtinuit, non possit agere de spolio, vel solum intelligitur de possessione modici temporis. Accedit, quòd in hoc casu non agatur de Præscriptione contra Ecclesiam vel Locum Pium, sed contra privatos, qui fundârunt anniversaria, & successores; Locus Pius autem est præscribens, seu Seminarium, quod præscripsit. Ad Præscriptionem verò contra privatos minus requiritur à Jure, quàm contra Ecclesias, saltem in tempore.

Ad II. *N. Min.* Cujus probatio procedit de foro externo, de quo hic & nunc abstraho; in foro autem interno præsumptio cedere debet veritati; si proin Administratores bonorum deserti Monasterii nullam agnoverunt in conscientia obligationem ad anniversaria, uti supponitur, eos non agnovisse, & mihi satis est certum, in conscientia, & pro foro interno non caruerunt bona fide, & sic pro eodem foro præscriperunt. Certè bona fides potuit fundari etiam in eo, quòd administratores judicaverint, per translationem Pontificis extincta fuisse onera priora. Ad Confirmationem; iniquum quidem foret, si administratores perciperent, vel percepissent redditus sine onere præstito, cum scientia oneris & obligationis adhuc existentis, non verò, si ignoranter, & dependenter ab hac ignorantia onere jam extincto: deinceps proin non amplius percipiunt redditus sine titulo, licet onera anniversariorum non præ-

stent, quia percipiunt titulò præscriptionis, vi cujus obtinuerunt jus percipiendi redditus, & onus extinxerunt.

Ad III. Non alius in Consuetudine vel Præscriptione requiritur consensus Legislatoris vel Pontificis, quàm consensus Legalis, seu in Legibus expressus, quo approbat generaliter omnem Consuetudinem, & Præscriptionem debitis conditionibus munitam; ut apud omnes videtur certum: sed conditiones ad præscriptionem contra anniversaria hic non defuerunt, saltem pro foro interno: ergo. Ad IV. *N. Ant.* cum Glossa & Barbosa in *Summar. c. 1. de Consuetud. Laym. Lib. 1. Decretal. c. ult. de Consuetud. n. 9.* Pyrrhus Corradus intelligendus est de consuetudine (& præscriptione) non habente conditiones à Legibus & SS. Canonibus requisitas.

Dices adhuc, præscriptionem hanc currere nunquam potuisse, quia currere debuerat contra defunctos, anniversariorum fundatores, eò quòd isti reclamare non potuerint contra præscribentes juribus ipsorum. R. Horum loco potuisse reclamare, vel hæredes ipsorum, vel Episcopum, cujus est pias fidelium dispositiones tueri: deinde certum est, quòd præscriptio currat etiam contra ignorantes, qui tamen reclamare non possunt. Pellizar. *lo. cit.* Licet ergo defuncti reclamare non potuerint, tamen contra ipsos potuit currere præscriptio; quia verò defuncti rectè habentur pro absentibus, ideo ad præscribendum contra ipsos requiruntur ea, quæ ad præscriptionem contra

absentes de Jure requiruntur, nimirum 20. anni, quando contra presentes sufficiunt 10. anni. Pellizar.

Postquam hæc scripseram, venit ad manus meas doctissimus tractatus de *Præscriptionibus* R. P. Antonii Söll, in quo n. 156. seqq. examinat quæstionem, an possit præscribi contra onera, ac conditiones in *fundationibus sacris appositas*, eamque resolvit negativè. Quæ, quia à quæstione nostra tertio loco posita non multùm abludit, imò, si per *fundationes sacras* etiam comprehendat conventiones de celebrandis anniversariis, seu *fundationes anniversariorum*, cum eadem coincidit, placet referre, & pro viribus respondere ad ipsius fundamenta. Ille itaque nobis

Objicit 1. Ejusmodi præscriptio prohibita est à Trid. *sess. 25. c. 5. de Ref.* cui prohibitioni Pius IV. adjecit decretum & clausulam irritantem, quæ in Beneficialibus inficit titulum & possessionem. 2. Supposita dispositione Tridentini citatâ deficit in præscribente titulus & possessio ad præscribendum oneribus in *fundatione* adjectis necessaria. 3. Præscriptio est inventa ob bonum publicum: sed præscriptionem hujusmodi non exigit bonum publicum, sed potius exigit, eam non dari, cum preces, sacrificia &c. conferant ad salutem animarum, peccatorum deletionem, ac augmentum gratiæ supernaturalis. 4. Cum talis præscriptio cederet in detrimentum animarum, & præjudicium fundatorum, æquè parum habere locum potest, imò mi-

nus, quàm sublatio talium piorum operum autoritate Ecclesiastica facienda extra casum, quo reditus sunt deperditi vel diminuti. 5. Contra pupillum durante pupillari ætate, licet tutorem vel defensorem habeat, non currit præscriptio: ergo neque contra piam *fundationem*, quæ tanquam causa pia gaudet favore pupillorum. 6. Hujusmodi præscriptio obesset Ecclesiæ, cum absterrentur fideles à faciendis piis *fundationibus*, si scirent, opera pia tam ardentè se expetita, eorùmque obligationem tolli posse per præscriptionem. 7. In dubio à standum est possessori, & standum pro causa pia: atqui dubium est, an præsentis casu habeat locum præscriptio: auctores enim perpauca, qui id asserunt, nec rationes firmas, nec Juris textum asserunt, quibus suam evincant aut persuadeant sententiam: ergo standum est pro pia *fundatione*, utpote quæ causa favorabilis est, & stante dubio in possessione.

At nec ista tanti sunt roboris, ut à proposito, & priori decisione recedere compellant. Ad 1. & 2. ex Tridentino, & superveniente decreto irritante, desumpta jam respondi, quòd non loquantur de Præscriptione, sed de statuto, quo immutatur beneficii status, vel de collatione beneficii contra *fundationis* leges. Item quòd talis clausula irritans non impediatur Præscriptionem, saltem longissimi temporis. Addatur, quòd hæc præscriptio non sit contra beneficium, sed contra onera privatorum pactionibus im-

imposita. Ad 3. Negatur *Min.* & eius suppositum, quod quamlibet præscriptionem particularem & in specie debeat exigere bonum publicum; secus enim nulla præscriptio haberet locum; cum quamlibet in particulari essentialiter respiciat bonum particulare privatorum, qui per eam vel aliquid acquirunt, vel jus alienum adversus se perimunt. Sufficit, quod Leges præscriptionis fundentur in bono publico: cujus interest generatim & universaliter, ut dominia & jura privatorum sint certa, lites tollantur, uti & obligationes per possessionem bona fide & debito tempore continuatam. Cum igitur ob tales rationes, bonum publicum spectantes, Jura approbent generaliter omnem præscriptionem debitæ conditionibus non destitutam, approbant & hanc contra onus anniversariorum, cum dictis conditionibus non sit destituta. Nec obstat, quod per eam minuantur Sacrificia &c. quæ conferunt ad salutem & refrigerium animarum &c. partim quia Leges præscriptionis non excipiunt hunc casum, partim quia apud omnes ferè certum est, præscribi posse contra Ecclesias, earumque bona, non obstante, quod inde minuantur redditus Ecclesiastici, consequenter & ministeria sacra, quibus Dei cultus & animarum salus promovetur, gratiæ supernaturales obtinentur &c. Ad 4. Imprimis jam dixi paulò antè, præscriptioni non obesse, licèt inde aliquod animarum detrimentum per accidens sequatur, modò præscri-

bens sit in bona fide, nec alia præscriptionis requisita desint. Dein sicut autoritate Ecclesiastici Legislatoris propter bonum publicum piæ fundationes, beneficia, consequenter & pia opera ac sacra ministeria minui vel tolli possunt, ut nemo fors negaverit, ita idem fieri non repugnat per viam Præscriptionis, quia Legislatores, Ecclesiasticus & Civilis, Leges Præscriptionis posuerunt ob bonum publicum: & regulariter quidquid acquiri vel tolli potest auctoritate Legislatoris humani, etiam præscriptione potest, saltem longissimi temporis. *arg. c. 26. de Verb. sig. Ad 5. N. Conf.* quia causæ piæ non magis æquiparantur pupillis quoad præscriptionem, quam Ecclesia: sed contra hanc currit præscriptio, uti certi est Juris. *c. 4. c. 8. de Præscript.* Accedit, quod præscriptio hæc immediatè contra fundatores anniversariorum, ac illorum successores cucurrerit, qui fuerunt homines privati, & non privilegiati, præscribens autem fuerit Ecclesia parochialis, licèt per eam extincta sit causa aliqua pia. Ad 6. Censentur fundatores illa, quæ assignant pro piis operibus, subicere casibus, sicut fortuitis, quibus perire possunt, ita & iis, quibus pereunt, vel intenta opera pia cessant ex dispositione Legum: sicut ergo non sinunt se absterri casibus fortuitis, ita nec iis, quibus sua intentio frustrari potest effectu ex dispositione Legum, scilicet Præscriptionis, absterrendos esse credendum est; vel, si absterri se sinant,

nant, propterea tamen Leges præscriptionis cessare non debent, bono publico universaliter aded utiles, licet per accidens etiam causa pia indè patiatur detrimentum. Ad 7. Hoc argumentum reflexum sicut in omni casu, ubi aliquale est dubium, utrùm existat lex &c. vel non, applicari potest, ita inefficax est, & nullarum virium: sic malè & inefficaciter argueres hoc modo: est dubium, an Ecclesia (vel causa pia) contra præscriptionem à se completam gaudeat restitutione in integrum ultra quadriennium: ergo debet restitui etiam post quadriennium, quia causa pia & causa Ecclesiæ est favorabilis, & Ecclesia in dubio est in possessione. Negat consequentiam & ipse R. P. Söll n. 586. & bene. Attendendum igitur magis est, quid jura statuant vel permittant, quàm qualitas causæ, vel quæcunque dubium de dispositione Jurium, & desumptum ex tali dubio reflexum argumentum. Deinde negatur, causam piam esse in possessione contra præscriptionem, sed potius Leges Præscriptionis, quæ generaliter disponunt, & causam piam nulli excipiunt, esse in possessione adversus causam piam dicendum. Meam sententiam innitit & Juribus & bonis rationibus, patet ex meis probationibus. Loquendo de Auctoritate Doctorum eadem mea sententia longè prævalet oppositæ; quia pauci quidem DD. stant pro mea, sed fortè omnes, quotquot hanc materiam examinant, licet ii, etiam teste R. P. Söll,

sint paucissimi; ipse verò pro sua opinione nullum omnino adduxit in specie: ego autem saltem aliquos, eosque classicios & graves: nec scio ullum, qui cum R. P. Söll clarè sentiat in hac materia.

De reliquo etiam hic Auctor admittit, per tempus immemoriale extingui posse hujusmodi onera pia, non ex vi præscriptionis (ut ipse ait) sed vi præsumptionis, qua præsumitur quivis titulus, v. g. dispensationis, privilegii, commutationis in alia opera pia. Jam sic; etiam in præsentis casu non malè allegatur tempus immemoriale: ergo rectè præsumitur hujusmodi titulus. Deinde sic arguo ad hominem. 1. Juxta P. Söll decretum irritans in Bulla Pii IV. confirmatoria Tridentini adjectum non patitur, sed inficit omnem titulum. 2. Si sufficit titulus præsumptus, scilicet præsumpta dispensatio, privilegium, commutatio &c. ad extinguenda onera pia, hoc ipso etiam sufficere præscriptio longissimi saltem temporis; quia in tali præscriptione semper præsumitur aliquis titulus, quicunque de jure habilis: & quidquid est acquisibile per dispensationem vel privilegium, generaliter etiam est acquisibile per præscriptionem, ut habet commune brocardicum. 3. Non video, quare non possit vocari *Præscriptio*, ubi lapsum est tempus immemoriale; cum juxta communem dividatur Præscriptio in ordinariam & extraordinariam, hæc autem in temporis longissimi,

firmi, & in immemorialem. Certè perpetua apud Auctores, & Practicos, fit mentio præscriptionis immemorialis. Cur ergo potius viâ præsumptionis, quàm præscriptionis, in calu temporis immemorialis dicantur extincta onera pia? Denique adverto ex eodem P. Söll n. 294. non semper præsumendam esse (pro foro utique externo) malam fidem in eo, penes

quem reperitur instrumentum authenticum obligationis & oneris, cui is diuturno tempore ad præscribendum requisito non satisfecit, tunc nimirum, quando ex circumstantiis concurrentibus datur alia præsumptio, in qua potuit fundari bona fides etiam in eo, penes quem reperitur instrumentum. Ita censeo, salvò tamen per omnia meliori.

QUÆSTIO IV.

An illa Anniversaria, pro quibus non amplius fluunt census bonis deperditis sine Monasterii vel Seminarii culpa, cessent per se?

Sic mihi videtur; quia cessantibus redditibus cessare debet ordinatio testatoris, ut loquitur Felinus in c. cum excessissent. n. 19. de Constitut. & cum eo Garcias p. 7. c. 1. n. 125. Lambert, alique, eò quòd cessante causa cessare debeat & effectus. c. 60. de appellat. & cessante vel non impleta conditione conditionatum; sed reditus constituti fuerunt tanquam causa finalis intrinseca, secundaria quidem anniversariorum, at tanquam conditio, sine qua non fuissent suscepta anniversaria; sicut nemo diceret meò iudiciò, si reditus pro beneficio Ecclesiastico destinati interirent penitus, beneficium vel beneficii obligationem adhuc perdurare. Neque paciscentes anniversaria intuitu certorum reditu-

um celebranda censentur se voluisse etiam obligare pro casu, quo cessaturi sunt reditus. Si opponeres, juxta resolutionem nostram prioris quæstionis posse percipi reditus, qui adhuc fluunt, quin detur obligatio ad onera anniversariorum; reponerem, successisse alium titulum, quo percipi possint sine onerum præstatione, nimirum præscriptionem; cujusmodi fundamentum obligandi ad anniversaria, ubi reditus celsarunt fluere, continuanda non ostenditur ex parte adversa. Meæ opinioni adstipulari videtur la Croix lib. 4. n. 855. ubi sic ait: *Si uno anno emanant toti fructus, non est obligatio ad ullum omus. Idem reperit lib. VI. n. 118.*

QUIÆ